

Geduldig moedige armen om vreemde schouders slaan

Cooperate Dutch Edition Utrecht - 30 oktober 2014

Ik vind het fijn
dat het zo lekker heet is,
krijg ik te horen
vang ik op.
De vrouwen van Cornelis
staan te serveren
en vragen het publiek zelf
om de mouwen op te stropen
en cooperatieve thee en koffie te maken.
Sommigen laten
de zelf afgebroken stukken
chocola
in de koffie smelten
terwijl er opgeroepen wordt
om de maag even achter te laten
en de St. Eustatius buizen te openen.
Van horen naar praten
naar denken naar doen.
Cobie vertelt over de aanloop
naar de sprint van de afgelopen maand.
Van 100 meter wedstrijden
naar marathons en de tour d'Utrecht.
Van horde springen naar de meerkamp
van gesprekken die ruimtes vullen.
Het huis met meerdere kamers
en vanuit achter in de zaal
vertelt Guido
dat we hier niet zo sturen.
Het zit tussen Nederland en Vlaanderen in.

Geen chaos en niet al te gestuurd
wat er precies gedaan moet worden.
Na de lach over evaluaties
is het wel duidelijk wel land
wat doet.

Annick vertelt bevlogen
hoe in vlucht vleugels gevonden worden,
want als je niet leert te vliegen
stort je naar aarde
terwijl juist in Hemel
de realisaties over het nummer zes
onderzocht worden.
Hij noemt het ook drie keer
maar in nummers alleen
is de stad niet te begrijpen.
De groei van de krimp
is paradoxaal niet toevallig,
overeenstemming over conflicten
wordt gezocht waar samenwerking zich vindt.
Idioten, helden, babies en vijanden
zijn booming business
als we zo naar Zef luisteren.
Dostojevski, Alinsky en Huizinga
worden opgeroepen als in een seance
om de geest van conflict
te vermijden.
De tegenstander moet vergeten worden
om vooruit te komen;
survival of those who share.

Het meisje met het grijze ILL shirt
klapt nog voor de rest
wanneer gesproken wordt
om competitie uit het onderwijs te zeven.
De schaarste van waar, tijd en empathie
moet ververst worden
door linken te leggen die blijven staan
als ze door medere tegelijk worden geraadpleegd.
Daar
wanneer het niet te zien is
moet je gewoon zoeken.

De F5 toets doet het niet
en dus moeten we het pand
verlaten
voor het eerst van ons leven
de bush bush van Leidsche Rhijn
om ons heen weggakken
en de Kathedraal vinden.
Het metaal werd gesmeden
terwijl plannen
uit veertien meer monden
verschenen dan effectief zo zijn.
Misschien was de dubbele drie eenheid
toch niet zo heilig.
Zef zelf vertrekt en prompt
volgen twee menen in zijn kielzog.
Met zijn drieen de ruimte verruimend
zodat de richting van vraagstukken
beter bepaald kan worden.
En het conflict keert onmiddellijk weer terug.
Door wrijving komt glans
en samenwerking kan niet terugkomen van weggeweest
omdat het nooit is verdwenen,
wordt er vanaf de bank geopperd.

Vanuit de tribunes schiet Jonny
het podium op om coöperatief
de volgorde van de slides
af te stemmen op Gieps uiteenzetting
van experts en stemmen.
Ik raak verdwaald in de kleuren
en de tijden volgen niet
omdat Giep daar niet mee te vertrouwen is.
In zijn handen
de bewegingen van conflict
waar te nemen dat anderen
tot samenwerking dwingt.
Twee mensen is geen groep
en dus wordt er gestuurd op vervanging
totdat organisch blijkt
dat de rest achter het gordijn
te vinden was.

Groep groen begon met een praktisch voorbeeld
dat in tijd terug betaald werd.
Ook de andere deelnemers bekennen kleur
verspreiden over het pand
en een paar deuren verderop.

Buren, buurten, wijken, weken
in de gesprekken die anderen
mogelijkheden toelaten.
Toegelaten worden door rijkdommen
besloten in de hanepoten rondom ogen.
Er werd drie keer gekraaid
en de motregen doopte het geheel
tot een gemeenschap
wanneer de taxi's geroepen werden.
In de enige Nederlandse stad
dat een paus voortbracht
werden de woorden van de nieuwe
nogmaals herhaald.
Evolutie is echt en waarachtig.
We overleefden door voor elkaar te zorgen
tussen bomen, muren, pleinen;
tussen gedachte, daad, gevolgen.
Wij bleven over
nadat de tijd voor anderen was overschreden.
Wij mochten mislukken en falen
en elkaar in de haren
en de armen
vliegen
zodat Utrecht overeind bleef.

Lerend en ontwikkelend
door de geluiden die gezien werden.
Opgemerkt door de indrukken
die in oogwitten terecht kwamen.
Het centrum vermeden
werd gezocht naar de ruimte
waar experimenteren mogelijk was.
Heilige huisjes werden omver geschopt
door gelaarsde ondernemers
die gebaande paden als keuzes zien.
Niet is vanzelfsprekends.

Niemand leunt achterover.
Wolken spatten uit elkaar
en bliksem verschijnt in de stemmen.
Doorzetters rennen bepakt
met de tiende hoofdstuk
naar de trein
en weer worden we geconfronteerd
met de lenzen die nummers over
de werkelijkheid gooien.

3 keer 3 is tien
en Spaans word het nieuwe 7.
De tijd dringt
en ik dwaal af
gegrepen door het vooruitzicht
op een manifesto.
En daar kwam het nummer drie weer.
De helft van zes
en het getal dat heiliger is dan
het aantal workshops,
nee, groepen, nee, gesprekrondes.
De stad is vandaag gedeeld
door een noemer
dat samenwerking heet.
Een horizontale verbinding met onszelf
voorbij de verdwenen wateren om ons heen.
Onder onze voeten de wal
waarbij we geduldig
moedige armen
om vreemde schouders slaan
en ontgonnen gronden pionieren met een lach
en een heldhaftige connectie.